

Unim-nos. No deixem que creixi

«La ultradreta, doncs, ofereix, a la societat, un full de ruta ple de mentides amb solucions populistes que, en teoria, han de ser assumides fàcilment per unes classes populars que han perdut l'esperança»

Com cada any, el 12 d'octubre es va celebrar i commemorar -una vegada més- el fals "descobriment" d'Amèrica i la festivitat de la Mare de Déu del Pilar (Reina de la Hispanitat). Es tracta d'una festa que expressa el caràcter més reaccionari i imperialista d'un Estat espanyol monàrquic. Ja des del començament, a aquesta celebració se li va voler donar un caràcter religiós i de defensa de la conquesta i explotació, amb paraules com immortal o intimitat espiritual.

No és casual, doncs, que en el seu moment, que inicialment es bategés com el Dia de la Raça, un nomenament que fa referència a l'existència d'una Raça Hispana o Hispànica sorgida de la unió genètica dels espanyols conqueridors i de la població nativa. Avui dia, però, parlar de raça i seguir utilitzant aquest terme es considera una mostra del caràcter racista, explotador i imperialista de la celebració.

Va ser la dictadura franquista la gran impulsora d'aquesta commemoració, la qual cosa indica, clarament, el seu caràcter. Després del franquisme i amb l'arribada d'aquesta estranya democràcia es va voler treure el caràcter racial de la celebració, rebatejant-la amb noms com Dia de la Hispanitat o, directament, Festa Nacional d'Espanya, que és com s'anomena actualment, incidint més concretament en els aspectes propis de la festa com a país i deixant en un segon pla el descobriment i la conquesta d'Amèrica.

No obstant, aquest canvi de nom i d'objectiu no li ha tret el caràcter retrògrad, colonitzador, imperialista i d'extrema dreta. És per això que és la festa preferida dels fatxes espanyols. En definitiva, doncs, la festivitat en qüestió és imperialista, feixista, retrògrada, racista i té, només, dos objectius: justificar la unitat d'Espanya i justificar l'explotació i espolis del continent americà i de la seva gent, tant la del passat com la que hi viu ara -amb l'actuació de les multinacionals espanyoles.

Si bé és cert que tot Europa té -també- un problema greu amb el feixisme, també ha quedat demostrat que a Espanya i a Catalunya l'auge d'aquest moviment es percep clarament cada 12 d'octubre. Penso que aquest problema és més significatiu que el que diuen certs experts, ja que sempre ha existit i no li hem donat importància. Els mateixos entesos asseguren que el seu marge de creixement és limitat. Jo penso que no; no n'hi ha cap certesa.

Qualsevol creixement que hi hagi de moviments que fomentin la intolerància, hauria de fer saltar totes les alarmes. No hi ha malaltia més eficaç en la història de la humanitat que l'odi. Ho hem vist aquí i a la resta d'Europa. A Espanya, uns segueixen cecs culpant Catalunya d'aquest feixisme tan visual -tot i que sí que és cert que l'independentisme català ha convulsionat els fatxes espanyols que busquen, com sempre, una excusa per sortir de la seva cova.

L'anomenada majoria silenciosa de Catalunya no és ni majoria ni és silenciosa. A Espanya hi ha milers de persones a qui el conflicte català els queda molt llunyà i no forma part, en absolut, de les seves preocupacions. I no obstant, simpatitzen amb l'extrema dreta. I a Europa floreix la ultradreta a països sense cap conflicte identitari ni territorial. Es podria atribuir aquest creixement, potser, a la incertesa econòmica i la por al desconegut de molts ciutadans, que han trobat refugi en un discurs que promet mirar només pels de la pàtria; que promet tornar les ajudes destinades als estrangers al poble natiu, i que assegura que restringirà el pas fronterer, evitant el col·lapse de l'estat del suposat benestar.

La ultradreta, doncs, ofereix, a la societat, un full de ruta ple de mentides amb solucions populistes que, en teoria, han de ser assumides fàcilment per unes classes populars que han perdut l'esperança en les solucions dels seus governs. Malgrat que pàgines web com Maldito Bulo o Stop Rumors o alguns periodistes s'esforcin per explicar la quantitat de falses notícies que hi ha al voltant del fenomen migratori -tot desmuntant, una vegada i una altra, els seus mites- aquesta ideologia persisteix. Les xarxes socials han fet mal i formen part de la feina bruta que vesteix de xenofòbia el que és una clara aporofòbia. I tot plegat perquè hi ha una part de la població que encara espera que es resolguin les seves reivindicacions en el marc de la crisi.

Un obrer dretanitzat durant la bombolla, ara, infeliç, ha passat a ser un obrer d'ultradreta: sent que no se l'ha tractat justament i que és víctima de les desigualtats socials. I aquests drets, que abans els hauria reivindicat a través de sindicats o plataformes socials, ara els reclama sota el paraigües de "la culpa és de l'altre" que prediquen els ultres.

En el cas d'Espanya, molts mitjans de comunicació han ajudat -i molt- a sustentar i difondre el discurs xenòfob i feixista, transmetent una sensació de por i descontrol a la població. També han blanquejat Savini i la seva tropa, equiparant l'antifeixisme amb el feixisme, talment com si fossin el mateix. Un clar exemple és la cobertura que fan d'algunes manifestacions, donant veu als personatges de la Fundació Franco pràcticament cada dia i deixant-los dir tota mena de barbaritats. I mentre retransmeten -en prime time- aquestes concentracions neonazis disfressades de manifestacions per a la unitat d'Espanya, ignoren els veritables problemes socials que afecten la ciutadania.

En què ha fallat, aquella esquerra real que sempre havia abanderat les lluites contra les desigualtats? En comptes d'afrontar la conquesta de l'espai polític per part dels fatxes des de la pedagogia i fent un front comú -amb generositat i pluralitat sincera- han decidit seguir amb les seves batalles internes afavorint, doncs, que el monstre creixés. Els partits de l'esquerra real van desapropiar l'oportunitat de liderar un canvi de gran calat social tant a Espanya com a Catalunya. Amb el temps, potser miraran enrere amb melancolia i nostàlgia i es preguntaran què hauria passat si haguessin aparcat les disputes per ocupar càrrecs de lideratge i haguessin remat en una mateixa direcció en pro del canvi social. Si ho haguessin fet, potser haurien evitat que el monstre del feixisme tingués la força que té ara.